

Arrest

nr. 191 812 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. U werkte voor de Dekabank in Baku. De directeur van het bankfiliaal waar u werkte was I. M. (...). Sinds februari 2015 werd u en andere collega's van de bank lastig gevallen door de autoriteiten. U werd meerdere malen opgepakt en door hen onder druk gezet om een document te ondertekenen. De eigenaar van Dekabank, T.A. (...), gebruikte immers zijn bank om op illegale wijze grote sommen geld via Russische rekeningen te transfereren naar Armenen. Hij is een heel machtig persoon die werkt voor de administratie van de president van Azerbeidzjan. De vader van I. (...) bekleedt een ministeriële positie

en hij betaalde de autoriteiten smeergeld opdat ze zijn zoon met rust zouden laten. De autoriteiten wilden een zondebok en omdat u geboren bent in Xankandi, de hoofdplaats van Nagorno- Karabach waar ook Armenen woonden, beschuldigen ze u ervan samen te werken met de Armenen en een spion te zijn. Daarom eisten de autoriteiten dat u een valse bekentenis zou ondertekenen waarna ze u konden laten veroordelen tot een gevangenisstraf van 15 jaar. U weigerde en werd vaak mishandeld. Op 05/02/2016 kreeg u een convocatie van de politie. U besprak dit met uw directeur. Hij raadde u aan het land te verlaten en zou vragen aan zijn vader om uw problemen op te lossen. Op 19/02/2016 reisde u met uw vrouw naar België waar uw zus M., G. (...) (O.V. (...)) sinds 2003 verblijft. Op 07/03/2016 vernam u van uw moeder in Baku dat u opnieuw was geconvoceerd door de politie. U contacteerde I. (...) die zei dat u zich geen zorgen diende te maken en kon terugkeren naar Azerbeidzjan. Op 11/03/2016 arriveerde u met uw vrouw op de luchthaven van Baku. Uw vrouw kon de douanecontrole passeren maar u werd opgepakt en naar een aparte ruimte gebracht waar u werd mishandeld. Hierna werd u geblinddoekt in de wagen meegenomen naar een ander gebouw. U werd er mishandeld en onder druk gezet om de valse bekentenis te ondertekenen. Op 15/03/2016 werd u wakker in het hospitaal. Een politiemann in burger maande u aan te zwijgen over wat u was overkomen. Na zes dagen kon u het hospitaal verlaten. Op 01/04/2016 reisde u met uw vrouw naar België. Jullie twee minderjarige kinderen kwamen op 29/05/2016 naar België. Op 06/07/2016 vroeg u samen met uw vrouw asiel aan. Jullie zijn in het bezit van de volgende documenten: uw rijbewijs, diploma's, twee politieconvocaties dd. 05/02/2016 en 07/03/2016, twee convocaties voor het parket dd. 26/03/2016 en 21/04/2016, een brief dd. 25/03/2016 van de organisatie AIM, een attest dd. 20/03/2016 van hospitalisatie, uw ontslagbrief dd. 06/05/2016, en internetinformatie.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan zult worden vervolgd door de autoriteiten, die u als zondebok zouden willen gebruiken in een zaak van financiële fraude bij de bank waar u werkte.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in februari 2015 voor de eerste maal werd opgepakt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten om een valse bekentenis te ondertekenen en hierna nog meerdere keren door hen werd geïnterviewd hetgeen u er toe bracht op 19/02/2016 uw land te verlaten. U legt echter omtrent de keren dat u tussen februari 2015 en 19/02/2016 door de autoriteiten onder druk werd gezet manifest tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS het volgende (CGVS I p. 10, 12-13): in februari 2015 werd u tweemaal kort na elkaar door de politie opgepakt, 2 dagen hierna werd u opgepakt door het anti-corruptie departement, 2 dagen later werd u wederom door deze dienst opgepakt, 10 à 15 dagen later werd u ondervraagd op het parket, en enkele dagen hierna werd u van straat opgepakt door de dienst anti-banditisme hetgeen u omschrijft als uw laatste aanhouding en die aldus volgens de chronologie van uw verklaringen in maart-april 2015 dient te worden gesitueerd. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelde u dan weer het volgende (CGVS II p. 6, 8-10): nadat u begin 2015 voor de tweede maal door de politie was opgepakt werd u 10 à 20 dagen hierna in korte tijd tweemaal door de dienst anti-banditisme opgepakt, werd u hierna in de zomer tweemaal opgepakt door het anti-corruptie departement, werd u in september door de politie van straat opgepakt, hierna door de KGB, dan door het parket, en in januari 2016 nogmaals door de politie opgepakt. De vaststelling dat u dermate incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u door welke dienst werd opgepakt en hoe vaak u door een bepaalde dienst werd opgepakt, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelt immers aanvankelijk dat u zesmaal door de autoriteiten werd opgepakt terwijl u tijdens uw tweede gehoor uiteindelijk aangeeft dat u tienmaal door hen werd opgepakt. Ook blijkt uit uw aanvankelijke verklaringen dat u in maart-april 2015 voor de laatste maal werd opgepakt en dit door de dienst anti-banditisme, terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelt dat u de laatste keer in januari 2016 werd opgepakt en dit door de politie was. Verder stelt u aanvankelijk dat u na uw twee aanhoudingen door de politie begin februari 2015 door het anticorruptie departement werd opgepakt terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangeeft dat u hierna eerst door de dienst anti-banditisme werd opgepakt. Bij confrontatie stelt u (CGVS II p. 12) dat u zich niet alles kan herinneren en dat u heel vaak ondervraagd werd. Aangezien u echter tijdens uw tweede gehoor stelt dat u bij de dienst antibanditisme en het anti-corruptie departement telkens werd mishandeld, hetgeen toch ingrijpende gebeurtenissen zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent meer gelijklopende verklaringen zou afleggen. Wat betreft uw aanhouding door het anti-corruptie departement had u eerder te kennen gegeven (CGVS I p. 12) dat u er niet werd geslagen. Bij confrontatie stelt u (CGVS II p. 12) dat u met geslagen worden zwaar geslagen bedoelt en dat enkele klappen krijgen niet mee telt. Ook deze motivering kan niet worden weerhouden aangezien u tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk ontkent er te zijn geslagen en louter melding maakt dat u er de tweede keer werd beledigd. Aangezien enkele klappen krijgen toch nog van een andere orde is dan louter beledigd worden, kan er verwacht worden dat u hiervan melding had gemaakt. Voorts stelt u aanvankelijk dat u éénmaal van straat werd opgepakt door de dienst anti-banditisme, terwijl u tijdens uw tweede gehoor

verklaart dat dit éénmaal gebeurde door de politie, en stelt u aanvankelijk éénmaal door de dienst anti-banditisme te zijn opgepakt terwijl u nu aangeeft dat dit tweemaal gebeurde. Bij confrontatie (CGVS II p. 12) stelt u dat u ook ondervraagd werd op de bank hetgeen echter geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid aangezien u bevraagd werd over de keren dat u door autoriteiten op hun dienst werd ondervraagd. U stelt ook aanvankelijk tweemaal door de politie te zijn opgepakt terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat dit viermaal plaatsvond. Evenzo is het onaannemelijk dat u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat u werd opgepakt door de KGB, terwijl u tijdens uw eerste gehoor hiervan geen melding maakte, en u hieromtrent aanvankelijk tijdens uw tweede gehoor stelt dat u er "niet geslagen, gewoon lastig gevallen" werd, terwijl u kort hierna verklaart "ze namen me bij de arm of aan het hoofd, ze waren gewelddadig, ze sloegen me met een boek en zo". Merkwaardig genoeg stelt u ook (CGVS II p. 7) dat uw vrouw geen weet heeft van uw laatste aanhouding in januari 2016 terwijl uw vrouw verklaart (CGVS vrouw II p. 3) dat u haar hiervan op de hoogte heeft gebracht. Uw vrouw stelt aanvankelijk ook (CGVS vrouw II p. 3) dat u n.a.v. de mishandelingen die u had ondergaan tijdens uw aanhoudingen tweemaal thuis door een dokter werd verzorgd terwijl uit uw verklaringen blijkt dat dit éénmaal is gebeurd (CGVS I p. 12; CGVS II p. 10). Pas na confrontatie wijzigt uw vrouw haar verklaringen en stelt ze dat dit éénmaal gebeurde (CGVS vrouw II p. 4), hetgeen evenmin bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Voorts verklaart uw vrouw aanvankelijk (CGVS vrouw I p. 4) dat u ongeveer in september 2015 voor het laatst door de autoriteiten werd opgepakt voor jullie vertrek in februari 2016, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met uw aanvankelijke verklaringen hieromtrent waaruit zoals hierboven werd aangetoond blijkt dat u in maart-april 2015 voor het laatst werd opgepakt, en evenmin te rijmen valt met jullie verklaringen in het kader van jullie tweede gehoor (CGVS vrouw II p. 3; CGVS II p. 6) waar tijdens jullie stelden dat uw laatste aanhouding in januari 2016 plaatsvond.

Ook wat betreft uw aanhouding op de luchthaven van Baku op 11/03/2016 legt u tegenstrijdige verklaring af. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 15) dat u door twee douaniers werd meegenomen naar een aparte ruimte waar u een uur later werd meegenomen door twee personen in burger en één in politie-uniform. Tijdens uw tweede gehoor (CGVS II p. 10) verklaart u echter dat u werd meegenomen door drie personen, allemaal in burger gekleed. Bij confrontatie bleef u bij uw laatste verklaring, stelt u dat het de douaniers waren die een uniform droegen, dat de drie personen politie in burger waren en u niet weet van welke instantie ze waren. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Tijdens uw eerste gehoor stelde u immers uitdrukkelijk dat één van de drie personen die u kwam ophalen een politie-uniform droeg, en verduidelijkt u dit door te verklaren dat hij een uniform van de Spetsnaz (speciale troepen van de politie) droeg.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 4; CGVS II p. 11-12) dat u sinds 01/04/2016 aanwezig bent op het Belgisch grondgebied en pas op 06/07/2016 een asielaanvraag indiende voor de Belgische autoriteiten. De door u opgegeven reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag, nl. uw Schengen visum was geldig voor 90 dagen en u regelde de reis van uw kinderen uit Azerbeidzjan die eind mei 2016 arriveerden met een Schengenvisum geldig voor één maand, kan niet als een geldige verantwoording worden beschouwd. Redelijkerwijze kan van een persoon die zijn land ontvlucht om bescherming te bekomen in een ander land verwacht worden dat die een asielaanvraag indient kort na aankomst in België. U probeert aan te geven dat u toen over een geldig visum beschikte maar dit houdt geen steek, immers uw Italiaans Schengenvisum verkreeg u op 09/02/2016 (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) en was dus slechts geldig tot 09/05/2016, i.e. bijna twee maanden voor uw asielaanvraag. U stelt ook dat uw zus, een Belgisch staatsburger, toen op reis was en dat u wachtte op haar advies. Ook deze motivering voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag kan niet worden weerhouden. Van een persoon die internationale bescherming nodig heeft mag immers verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan bekomen en dat hij aldus geen vijf maanden wacht. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming en relativeert als dusdanig verder de ernst van de door u geschetste vervolging.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vluchtroute op 01/04/2016 van Azerbeidzjan naar België. U verklaart (CGVS I p. 4-5, 8) dat jullie met jullie eigen internationaal paspoort reisden. Voordien had u uw vriend R. (...) opgebeld die u meedeelde dat er tegen u een verbod was uitgevaardigd om het land te verlaten. U betaalde hem 8.000 Manat en R. (...) regelde dat u de douanecontrole kon passeren. U legt hieromtrent echter tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Zo verklaart u (CGVS I p. 8) dat u nog niet op de hoogte was van het uitreisverbod maar dat men dit verneemt als je op de luchthaven een ticket koopt. Merkwaardig genoeg verklaart u kort hierna dat toen u R. (...) opbelde u reeds in het bezit was van de reistickets. Later stelt u dat R. (...) voor u deze tickets had gekocht en probeert u mist te spuien door zich af te vragen of deze bevraging betrekking heeft op jullie eerste reis van 19/02/2016 of jullie tweede reis van 01/04/2016. Er moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een eventuele verwarring. Op vraag wanneer u de

tickets heeft ontvangen voor de reis, antwoordde u immers als volgt: "Ik had ze al toen ik hem belde, hij zei je kan het land niet verlaten en ik vernam dat het de politie was die verbod had opgelegd om land te verlaten", waaruit overduidelijk blijkt dat u het over uw tweede uitreis had van 01/04/2016. Ook stelde u tijdens uw eerste gehoor niet te weten welke functie of bij welke dienst R. (...) werkte en dat u R. (...) de dag van jullie vertrek niet heeft ontmoet of gezien. In het kader van uw tweede gehoor (CGVS II p. 4) verklaart u echter dat R. (...) een adjunct was die zich bezig hield met de controle van de paspoorten. U verklaart ook dat u hem de dag van uw vertrek wel gezien heeft en dat hij stond bij de personen die de paspoorten controleerden. Voorts stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 9) dat indien u problemen zou kennen bij de douanecontrole R. (...) u had verteld dat u hem diende op te bellen. Later ontkent u echter (CGVS II p. 4) dat R. (...) u toen dergelijk advies had gegeven. Het geheel van deze vaststelling ondermijnt uw bewering dat uw reis toen door R. (...) was geregeld omdat u het land niet mocht verlaten. Bijgevolg doet dit het vermoeden ontstaan dat u toen op legale wijze het land heeft verlaten hetgeen niet te rijmen valt met uw bewering dat er toen een uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd.

Ook dient er in dit kader te worden vastgesteld dat u bij de DVZ aanvankelijk gelogen heeft over jullie reisroute. U stelde er (Verklaring DVZ pt. 28 & 37) immers dat jullie op 20/05/2016 vanuit Baku het vliegtuig namen naar Kiev, Oekraïne, dat uw paspoort er in beslag was genomen door de smokkelaar, en dat jullie vandaar in een vrachtwagen doorreisden naar België. Uw verklaring (CGVS II p. 11) dat u bang was en dat men u vertelde de waarheid niet te vertellen over uw paspoort en de reis omdat u anders zou worden teruggestuurd, is een blote bewering die gelet op de hierboven vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. Gevraagd naar uw internationaal paspoort stelt u nu (CGVS I p. 5) dat u het heeft verscheurd en weggegooid omdat u bang was te worden teruggestuurd. Ook wat betreft deze tweede versie als uitleg voor het niet kunnen voorleggen van uw paspoort kan dezelfde hierboven gemaakte opmerking worden gemaakt. Nog wat dit paspoort betreft verklaart u (CGVS I p. 5) dat uw vorig paspoort niet meer geldig was en u daarom dit voor u tweede internationaal reispas bekwam. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat uw vorig paspoort nog geldig was tot 2021. Uw verklaringen zijn aldus niet aannemelijk en doen het vermoeden ontstaat dat u en uw vrouw jullie Azerbeidzjaans paspoort(en), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld voorafgaande reizen of langdurige verblijven in het buitenland, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw zus M., G. (...) (O.V. (...)) in 2005 door de Vaste Beroepscommissie de vluchtelingenstatus werd toegekend. U verklaart hieromtrent (CGVS II p. 12) geen weet te hebben van de reden van haar asielaanvraag en toont aldus niet aan dat jullie een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven delen. Elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, hetgeen in casu is gebeurd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Ter ondersteuning van uw relaas legt u o.a. de volgende documenten voor: twee politieconvocaties dd. 05/02/2016 en 07/03/2016, twee convocaties voor het parket dd. 26/03/2016 en 21/04/2016, een brief dd. 25/03/2016 van de organisatie AIM, en een attest dd. 20/03/2016 van hospitalisatie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Gelet op hetgeen voorafgaat, m.n. dat het compleet ongeloofwaardig is dat u werd gevisieerd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, kan er ook ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door u neergelegde convocaties. In dit kader dient er bovendien opgemerkt te worden dat uit informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze Azerbeidzjaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de brief van AIM kan nog worden opgemerkt dat deze organisatie zich presenteert als een nieuwsmoep die ijvert voor de rechten van journalisten, vrijheid van meningsuiting en democratie. In de brief van AIM wordt vermeld dat u vraagt voor een objectieve ondersteuning van uw problemen en er daarom door deze organisatie een onderzoek werd gevoerd door personen die gespecialiseerd zijn in bankieren waarna

een korte samenvatting volgt van hetgeen u zou hebben meegemaakt: nl. meerdere malen bedreigd door onbekenden i.v.m. uw werk, mishandeld, door de politie en het parket onder druk gezet om te getuigen, en u het risico loopt gearresteerd te worden. Er moet worden vastgesteld dat een dergelijke summiere weergave van uw problemen bezwaarlijk kan worden omschreven als een objectieve bevestiging van het door u aangehaalde relaas. Dit stuk bevat immers geen enkele bronvermelding waaruit concreet kan worden afgeleid vanwaar deze informatie afkomstig is. Er mag echter verwacht worden dat indien een dergelijk onderzoek werd gevoerd er zou vermeld worden wie of welke instanties deze organisatie heeft gecontacteerd. Bovendien mag ook verwacht worden dat de incidenten die u zou meegemaakt hebben in meer detail zouden worden weergegeven en zich niet zou beperken tot een aantal weinig bewijskrachtige zinnen die door om het even wie kunnen zijn geschreven. Een dergelijke brief kan dus geenszins een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid herstellen. Voorts toont uw ontslagbrief dd. 06/05/2016 aan dat uw contract bij de bank op eigen vraag werd beëindigd maar levert geen informatie over uw beweerde problemen. Verder legt u drie internetartikels voor m.b.t. de Dekabank die echter geen informatie leveren over uw persoonlijke problemen (zie ook CGVS II p. 5) en aldus bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Uw rijbewijs en diploma's bevatten louter persoons- en studiegegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij, en tevens tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van tweede verzoekende partij, aangaande de verschillende keren dat eerste verzoekende partij door de autoriteiten onder druk werd gezet, voeren verzoekende partijen vooreerst aan dat er in hoofde van eerste verzoekende partij verwarring bestond omtrent de begrippen 'arrestatie', 'ondervraging' en 'mishandeling'. Zo wist zij niet of zij een loutere ondervraging door de politie op haar werk ook als een arrestatie diende te beschouwen en wist zij evenmin wat er exact onder 'mishandeling' werd verstaan. Verder bemerken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voortdurend onderbroken werd gedurende haar uitleg omtrent de chronologische volgorde van de arrestaties, ondervragingen en mishandelingen en dat het niet duidelijk was of zij de data moest weergeven. Daarnaast wijzen verzoekende partijen er nog op dat het geweld waarvan eerste verzoekende partij het slachtoffer is geworden als gevolg kan hebben dat het geheugen afzwakt. Voorts opperen verzoekende partijen dat verwerende partij overgaat tot speculaties die niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoekende partijen. Zo veronderstelt zij dat de arrestaties eindigden rond maart-april 2015, terwijl dit nooit verklaard werd door eerste verzoekende partij en ook niet kan worden afgeleid uit haar verklaringen. Tevens menen zij dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor door de *protection officer* 'gepusht' werd om een antwoord te geven, terwijl zij het eigenlijk niet meer wist en liever geen antwoord gaf. Ten slotte merken verzoekende partijen nog op dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte was van vele aspecten van de zaak, omdat eerste verzoekende partij haar wou beschermen, waardoor tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bezwaarlijk weerhouden kunnen worden.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen, in het bijzonder de keren dat eerste verzoekende partij door de autoriteiten onder druk werd gezet tussen februari 2015 en februari 2016, in het geheugen van eerste verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. *In casu* legde eerste verzoekende partij evenwel incoherente en tegenstrijdige verklaringen af over wanneer zij door welke dienst werd opgepakt en hoe vaak zij door een bepaalde dienst werd opgepakt. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat zij in februari 2015 tweemaal kort na elkaar door de politie werd opgepakt, dat zij twee dagen hierna opgepakt werd door het anti-corruptiedepartement en twee dagen later wederom deze dienst werd opgepakt, dat zij tien à vijftien dagen later ondervraagd werd op het parket en dat zij enkele dagen hierna van straat werd opgepakt door de dienst anti-banditisme, hetgeen zij omschrijft als haar laatste aanhouding. Uit de door eerste verzoekende partij aangegeven tijd die verstreek tussen de verschillende gebeurtenissen kan wel degelijk afgeleid worden dat haar laatste aanhouding overeenkomstig haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor gesitueerd dient te worden in maart-april 2015. Tijdens haar tweede gehoor situeert zij haar laatste aanhouding evenwel in januari 2016. Bovendien verschillen haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor over wanneer zij door welke dienst werd opgepakt en hoe vaak zij door een bepaalde dienst werd opgepakt danig met haar eerdere verklaringen. Tijdens haar tweede gehoor geeft zij immers aan dat zij nadat zij begin 2015 voor de tweede maal door de politie was opgepakt tien à twintig dagen hierna in korte tijd tweemaal door de dienst anti-banditisme opgepakt werd, dat zij hierna in de zomer tweemaal opgepakt werd door het anti-corruptiedepartement, dat zij in september door de politie van straat werd opgepakt, hierna door de KGB, dan door het parket, en in januari 2016 werd zij ten slotte nogmaals door de politie opgepakt. Ook over de manier waarop zij behandeld werd tijdens haar aanhoudingen legde eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dat zij mishandeld is geweest bij het anti-corruptiedepartement, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor nog uitdrukkelijk aangaf dat zij op het anti-corruptiedepartement niet werd geslagen en er enkel de tweede keer beledigd te zijn geweest.

De Raad is van oordeel dat het verweer van verzoekende partijen allesbehalve volstaat om voormelde incoherenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de keren dat zij tussen februari 2015 en 19/02/2016 door de autoriteiten onder druk werd gezet te weerleggen dan wel verklaren. Zij beperken zich immers tot losse beweringen en geenszins overtuigende vergoelijkungen.

Vooreerst meent de Raad dat de geheel uiteenlopende verklaringen van eerste verzoekende partij allesbehalve verklaard kunnen worden door de *post-factum* uitleg dat er in hoofde van eerste verzoekende partij verwarring bestond omtrent de begrippen 'arrestatie', 'ondervraging' en

'mishandeling', nu verzoekende partijen nalaten *in concreto* te verduidelijken waar precies in de verklaringen van eerste verzoekende partij dergelijke begripsverwarring is opgetreden en hoe dit van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij voortdurend onderbroken werd tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag van het eerste gehoor van eerste verzoekende partij. Aan eerste verzoekende partij werd eerst de kans gegeven om haar relaas op spontane wijze uiteen te zetten, waarbij zij nergens onderbroken werd. Vervolgens werden haar bijkomende vragen gesteld aangaande haar asielrelaas teneinde duidelijkheid te krijgen omtrent de verschillende keren dat zij onder druk gezet werd door de autoriteiten (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS man d.d. 17/01/2017, p. 9-14). Ook bij het beantwoorden van deze vragen werd eerste verzoekende partij niet onderbroken. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat eerste verzoekende partij geen volledige verklaringen heeft kunnen afleggen tijdens haar eerste gehoor.

Ook de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor 'gepusht' werd door de *protection officer* om op bepaalde vragen te antwoorden, kan niet aanvaard worden ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat zij kan antwoorden op eenvoudige vragen aangaande feiten die zij zelf meegemaakt zou hebben.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin afdoende argumenten aanbrengen ter weerlegging van de tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen. Zij stellen dienaangaande louter dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte was van vele aspecten van de zaak omdat eerste verzoekende partij haar wou beschermen, hetgeen evenwel geenszins kan overtuigen ter verschoning van hun tegenstrijdige verklaringen. Immers werd door verwerende partij tevens een tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent hetgeen eerste verzoekende partij aan haar vrouw had verteld. Zo wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat eerste verzoekende partij enerzijds tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat haar vrouw geen weet heeft van haar laatste aanhouding van januari 2016, terwijl haar vrouw dan weer stelde dat eerste verzoekende partij haar hiervan wel degelijk op de hoogte heeft gebracht. Evenmin kan dit argument verklaren dat tweede verzoekende partij eerst verklaart dat haar man n.a.v. de mishandelingen die hij had ondergaan tijdens zijn aanhoudingen tweemaal thuis door een dokter werd verzorgd, terwijl uit de verklaringen van haar man blijkt dat dit slechts éénmaal is gebeurd, om vervolgens na confrontatie haar verklaringen dan weer te wijzigen en te stellen dat dit slechts éénmaal gebeurde. Ook de vaststelling in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaart dat haar man ongeveer in september 2015 voor het laatst door de autoriteiten werd opgepakt voor hun vertrek in februari 2016, terwijl volgens de verklaringen van haar man tijdens zijn eerste gehoor hij in maart-april 2015 voor het laatst zou zijn opgepakt en zowel eerste als tweede verzoekende partij tijdens hun tweede gehoor dan weer beweren dat eerste verzoekende partij voor het laatst aangehouden werd in januari 2016, wordt hiermee geenszins door verzoekende partijen *in concreto* in een ander daglicht gesteld.

Waar verzoekende partijen nog zinspelen op eventuele geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel medisch attest bijbrengen waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen, waardoor dit argument niet kan worden weerhouden als verklaring voor de flagrant tegenstrijdige en incoherente verklaringen van eerste verzoekende partij.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen stellen dat zij telkens zeer kort werden ondervraagd en dat de geleverde informatie onvoldoende is om een gepaste beslissing te maken, rekening houdend met alle elementen van de zaak, wijst de Raad er evenwel op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen stellen, verzoekende partijen uitgebreid werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Het eerste gehoor van eerste verzoekende partij duurde ongeveer drie uur en dat van tweede verzoekende partij een half uur. Zij het hierbij benadrukt dat aan beide verzoekende partijen aan het einde van hun eerste gehoor gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen hadden aan hun asielrelaas, waarop zij negatief antwoordden (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS man d.d. 17/01/2017, p.16; administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 17/01/2017, p. 5). Verzoekende partijen werden vervolgens voor een tweede keer gehoord, eerste verzoekende partij gedurende ongeveer drie uur en tweede verzoekende partij gedurende een half uur. Ook toen werd hen op het einde gevraagd of zij nog iets toe te voegen hadden aan hun asielrelaas, waarop eerste verzoekende partij louter vroeg om de hulp van de Belgische autoriteiten en tweede verzoekende partij stelde dat zij niets had toe te voegen. Verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat zij de kans niet hebben

gekreken om alle elementen waarop zij hun asielaanvraag baseren uiteen te zetten, temeer daar zij in hun verzoekschrift nalaten aan te geven welke informatie er dan nog zou ontbreken.

2.2.5.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij ook wat betreft haar aanhouding op de luchthaven van Baku op 11 maart 2016 tegenstrijdige verklaringen aflegt, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij blijft bij haar verklaringen gegeven tijdens haar eerste gehoor. Zij menen dat er verwarring is ontstaan bij eerste verzoekende partij toen de vraag haar meermaals gesteld werd en zij zich dan ook forceerde om steeds duidelijker te zijn.

2.2.5.2. De Raad acht het evenwel opmerkelijk dat eerste verzoekende partij in het verzoekschrift plots vasthoudt aan haar verklaringen gegeven tijdens haar eerste gehoor, waar zij verklaarde dat zij op de luchthaven van Baku op 11 maart 2016 werd meegenomen door twee douaniers naar een aparte ruimte waar zij een uur later werd meegenomen door twee personen in burger en één in politie-uniform, waarbij zij spontaan preciseerde dat het een uniform van de *Spetsnaz* (speciale troepen van de politie) betrof (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS man d.d. 17/01/2017, p. 15). Immers bleef zij tijdens haar tweede gehoor nog benadrukken dat het de douaniers waren die een uniform droegen, dat de drie personen politie in burger waren en dat zij niet wist van welke instantie ze waren (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS man d.d. 08/03/2017, p. 10). De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar één versie van de door eerste verzoekende partij gegeven verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegt. Dit geldt des te meer nu eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor, geconfronteerd met haar eerdere verklaringen tijdens haar eerste gehoor, nog bleef vasthouden aan de verklaringen van haar tweede gehoor, terwijl in het verzoekschrift dan weer de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor worden beklemtoond.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij hun asielaanvraag laattijdig acht, geven verzoekende partijen aan beïnvloed te zijn geweest door personen van buitenaf. Ze wijzen erop dat asielzoekers geen weet hebben van wat er kan gebeuren en in angst leven, waardoor zij dan ook kwetsbaar zijn en bijzonder receptief voor externe geruchten. In dergelijke context is het dan ook logisch dat zij op de zus van eerste verzoekende partij wilden wachten voor advies. Daarenboven hebben zij geenszins vijf maanden gewacht om asiel in te dienen, zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen. Immers kwamen zij toe in België op 1 april 2016 en vroegen zij drie maanden later, op 6 juli 2016, asiel aan.

2.2.6.2. Hoewel verzoekende partijen inderdaad dienen te worden bijgetreden dat tussen hun aankomst in België en hun asielaanvraag geen vijf maanden is verlopen, maar ongeveer drie maanden, benadrukt de Raad dat verzoekende partijen niettemin erg lang gewacht hebben vooraleer asiel aan te vragen. Ter verschoning van hun laattijdige asielaanvraag beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot de loutere herhaling van de reeds tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal aangehaalde vergoelijking dat zij wilden wachten op het advies van de zus van eerste verzoekende partij, die toen op reis was, doch wordt desbetreffend in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat deze vergoelijking niet kan worden weerhouden daar van een persoon die internationale bescherming nodig heeft verwacht mag worden dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze hoe hij in dat land bescherming kan bekomen. Daar van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt, is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partijen dermate lang hebben gewacht om een asielaanvraag in te dienen ernstig afbreuk doet aan het acute karakter van hun nood aan internationale bescherming en verder de ernst van de door hen geschetste vervolging relativeert.

2.2.7.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan hun verklaringen inzake hun vluchtroute op 1 april 2016 van Azerbeidzjan naar België, bemerken verzoekende partijen dat R. *“nooit over zijn job (praatte)”*, dat eerste verzoekende partij *“hier dus geen precieze informatie over (had)”* en dat *“(h)et feit dat hij tijdens het tweede verhoor duidelijk was over de functie van R. (...) simpelweg een teken (is) dat preciezer zou zijn in zijn uitleg”*. Volgens verzoekende partijen betreft dit *“geen tegenstrijdigheid, maar een verfijning van antwoord”*. Voorts blijven zij bij hun verklaringen volgens dewelke zij de tickets nog niet hadden toen ze R. belden.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen er met bovenstaand betoog geenszins in slagen de verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid van de door hun voorgehouden reisweg ondergraven in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de functie van R., stelt de Raad vast dat het wel degelijk een tegenstrijdigheid betreft, daar eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk aangaf niet te weten welke functie R.

had op de luchthaven of bij welke dienst hij werkte (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS man d.d. 17/01/2017, p.8), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor dan plots wel blijkt te weten dat R. een adjunct was die zich bezig hield met de controle van de paspoorten (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS man d.d. 08/03/2017, p. 4). Gelet op de uitdrukkelijke verklaring van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor geen verdere informatie te hebben over het werk dat R. deed op de luchthaven, doet het wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij tijdens haar tweede gehoor plots wist te stellen dat R. op de luchthaven adjunct was en zich bezig hield met de controle van de paspoorten.

Waar verzoekende partijen verder aangeven dat zij bij hun verklaringen blijven volgens dewelke zij de tickets nog niet hadden toen zij R. belden, wijst de Raad er evenwel op dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor aanvankelijk uitdrukkelijk aangaf dat zij de tickets reeds had toen zij R. opbelde (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS man d.d. 17/01/2017, p. 8). Het louter verwijzen naar één versie van de door eerste verzoekende partij gegeven verklaringen volstaat geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

De Raad is van oordeel dat voormelde tegenstrijdigheden in verband met R., die hun reis geregeld zou hebben, hun bewering dat hun reis door R. zou zijn geregeld omdat eerste verzoekende partij het land niet mocht verlaten ondergraven. Deze vaststelling doet het vermoeden ontstaan dat verzoekende partijen toen op legale wijze het land hebben verlaten hetgeen niet te rijmen valt met de bewering dat er toen een uitreisverbod tegen eerste verzoekende partij was uitgevaardigd.

2.2.8. Verder treedt de Raad verwerende partij nog bij in de motivering dat vermoed wordt dat verzoekende partijen hun Azerbeidzjaans paspoort(en) bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld voorafgaande reizen of langdurige verblijven in het buitenland, verborgen te houden. Immers zijn hun verklaringen over wat er met hun internationaal paspoort is gebeurd niet geloofwaardig. Zo wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk gelogen heeft over hun reisroute. Door verwerende partij wordt terecht opgemerkt dat de uitleg van eerste verzoekende partij dat zij bang was en dat men haar vertelde de waarheid niet te vertellen over haar paspoort en de reis omdat zij anders zou worden teruggestuurd, een blote bewering betreft die gelet op de vastgestelde bedrieglijkheid van haar relaas niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. Hetzelfde geldt voor haar bewering die zij nu geeft dat zij haar internationaal paspoort verscheurd en weggegooid zou hebben omdat zij bang was om te worden teruggestuurd.

2.2.9. Voorts stelt de Raad vast dat de opmerking in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij aangaande het door haar gebruikte internationale paspoort voor haar reis naar België verklaarde dat haar vorig paspoort niet meer geldig was en zij daarom deze voor haar tweede internationale reis pas bekwaam, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan haar administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat haar vorig paspoort nog geldig was tot 2021, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen menen dat het geenszins volstaat om een rapport over corruptie aan te halen om alle door hun aangebrachte documenten naast zich neer te leggen zonder enige analyse, stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekende partijen berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers merkt verwerende partij in de eerste plaats op dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald asielrelaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is. Dat deze documenten niet van aard zijn afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas blijkt daarnaast nog uit het gegeven dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 24, deel 1) blijkt dat er in hun land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van de bijgebrachte Azerbeidzjaanse documenten bijzonder relatief is.

2.2.11. Inzake het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij enkel negatieve elementen heeft weerhouden en de andere positieve elementen uit hun gehoor niet opgenomen heeft in de beslissingen, wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissingen.

2.2.12. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partijen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond met een Turkse tolk, terwijl beide verzoekende partijen de Azeri-taal spreken en zij dan ook moeilijkheden hebben gekend om de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken te begrijpen, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissingen wat betreft hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter wordt vastgesteld dat zij hier aanvankelijk gelogen hebben over hun reisroute. Desbetreffend wordt evenwel verwezen naar de door hen afgelegde verklaringen in de “*verklaring DVZ*” (administratief dossier, stukken 18 en 21), waarbij zij wel werden bijgestaan door een tolk Azeri. Daarenboven gaf eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zelf toe bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gelogen over hun reisweg (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2017, p. 11), waardoor er wat dat betreft geen twijfel is. De Raad stelt vast dat nergens anders in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor dit argument dan ook niet van aard is de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.13.1. Ten slotte wijzen verzoekende partijen er nog op dat hun gehoren op het Commissariaat-generaal plaatsvonden in het Frans, terwijl de *protection officer* de vragen en hun antwoorden in het Nederlands neerschreef. Hun verklaringen werden door deze dubbele vertaling (Azeri-Frans en Frans-Nederlands) dan ook niet letterlijk neergeschreven. Daarentegen dient te worden vastgesteld dat hun antwoorden in de gehoorrapporten samengevat en in sleutelwoorden worden weergegeven. Verzoekende partijen stellen dat dit in strijd is met de regels die bepaald werden in het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tevens wordt artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden.

2.2.13.2. De Raad bemerkt evenwel dat het loutere feit dat de *protection officer* tijdens het gehoor met de tolk communiceerde in het Frans en vervolgens de antwoorden zelf vertaalde naar het Nederlands niet volstaat om te besluiten dat de verklaringen van verzoekende partijen verkeerd werden genoteerd en de gehoorverslagen geen getrouwe weergave bevatten van hun verklaringen. Evenmin blijkt dit uit het loutere feit dat bepaalde woorden in hun verklaringen verkort worden weergegeven in de gehoorverslagen. De Raad wijst er nog op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd tot het bewijs van het tegendeel (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven. Verzoekende partijen tonen dan ook geen schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad wijst er ten slotte nog op dat het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gedragscode vormt van de *protection officer*. Het vormt slechts een richtlijn en het bevat als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften. Verzoekende partijen kunnen er dan ook niet op steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te voeren.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen nog benadrukken dat eerste verzoekende partij ervan wordt beschuldigd met Armenen samen te werken en als spion te fungeren binnen *Dekabank*, hetgeen in de context van de oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan een problematische accusatie betreft, zo zou blijken uit verschillende internetartikelen waarnaar zij verwijzen in hun verzoekschrift, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.15. Wat betreft nog de kopie van het internationaal paspoort van tweede verzoekende partij, met als uitreikingsdatum 10/07/2006 en als vervaldatum 10/07/2011, dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 3), bemerkt de Raad dat dit stuk niet van aard is de vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen, daar dit slechts een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Zij het overigens nog bemerkt dat tweede verzoekende partij verklaarde dat het internationaal paspoort waarmee zij in 2016 naar België reisde het enige internationaal paspoort was dat zij heeft

gehad (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 17/01/2017, p. 2). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij een internationaal paspoort had geldig van 29/06/2011 tot 29/06/2021 (administratief dossier, stuk 21, document van de Federale Politie aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Dienst Vreemdelingenzaken, Grensinspectie) d.d. 03 maart 2012). De algemene ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen wordt dan ook bevestigd door het feit dat verzoekende partijen plots een vorig internationaal paspoort van tweede verzoekende partij bijbrengen dat geldig was van 10/07/2006 tot 10/07/2011. Het vermoeden dat verzoekende partijen hun Azerbeidzjaans paspoort(en) bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld voorafgaande reizen of langdurige verblijven in het buitenland verborgen te houden (zie punt 2.2.8.) wordt hiermee bovendien alleen maar versterkt.

2.2.16. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 23 en 24), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 17 januari 2017 en 8 maart 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Azeri en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. Betreffende het door verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde artikel omtrent de Dekabank waar eerste verzoekende partij was tewerkgesteld, stelt de Raad vast dat dit artikel enkel handelt over de bestrijding van de corruptie bij voormelde bank waarbij de naam van eerste verzoekende partij niet wordt vermeld. Dit artikel doet geen enkele afbreuk aan de talrijke vaststellingen van verwerende partij die terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door eerste verzoekende partij voorgehouden persoonlijk vervolgingsrelaas.

2.2.22. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT